מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א, דעש רולי שייש ברוך הירשפלד שליט"א,

rely on the **RM'A**, as will be explained in the following paragraph. Faucet Water. The RM'A (1) rules that even though a hot water flow from a *kli rishon* [vessel that was on the fire] can impart a taste, it cannot do so if it has to first heat up a cold food item and then imbed its taste into a hard utensil or sink. The Shach (2) disagrees with this leniency. In a case like those mentioned above when there is *safek* if *vad soledes bo*, one could rely on the RM'A. R' Moshe zt" writes (3) that hot faucet water is similar to the flow of water (as per the RM'A). That suffices to permit any sink mix-up where there is *safek* of *vad soledes bo*, and there will be no need to kasher the utensils or the sink. If indeed, they were washed together with water that was surely yad soledes bo, one must ask a shaila from a Rav if he has to kasher them.

Washing Dishes in a Basin. If one sets up a system that all dish washing is done in a basin inside a sink. first putting in the hot water and some dish soap, and then putting in the dishes to wash, no mix-ups will need kashering. Even without the soap one can be lenient and not have to kasher as per the Pri Megadim (4).

least a *safek* if the water was *yad soledes bo*. In that case, we can בין הריחיים – תבלין מדף היומי – בבא מציעא ב.

איי מצאתיה" - The *Mishnah* states if 2 people come to ביד holding on to a טלית and both say "איימא אוחוין במלית, we *pasken* that each one mus swear that he does not own less than half of the טלית and we then split the טלית between them (יחלוקו). The (יחלוקו). The מיל מי אין שויע paskens that if they both don't want to make a שביעה. we divide it without a שביעה. If one is willing to make a שביעה but one isn't, the one who doesn't want to swear may tell the other person to swear that the whole thing is his and he then receives the whole איד שיד. The שיד explains that this is considered a and is done with כקיטת חפץ. This is because since he has to swear anyway that he owns at least half, we may add and make him swear on the whole אלית. Otherwise, this would only be considered a אביעת היסת which would be less גקיטת חפי and not require גקיטת חפי

לארהצייט for his father but was too weak to daven for the ארהצייט so he seni לארהצייט for his father but was too weak to daven for the עמוד his son, the grandson of the נפטר, to take his place as the שיה רמיא. The אייה דת רמיה says this is a good idea and a נפטר, for the נפטר, because a orandchild (כיבוד אבי אביו o דיע boes have a כיבוד אבי אבי אביי). The מאלא adds. however, that if there is another אבל in shul that is a son of a רמיא. then he oets 2 שיית while the grandchild takes only one. The אליה רבה brings from איים that anyone who savs שיד איז מדישים of the son of a ופטר, is treated like the son himself and like any other of the אבילים in shul, because of "שלוחו של אדם כמותו". The שי". The שי"ת להורות נתן brings the מטה אפרים who holds that even a שליח of a son, if there are other אבילים, may only say 1/3 of the מטה אפרים, הדישים

The בנימין and another 1/3 as a אליסקנא be grandson has a בנימין in 1/3 of the בנימין and another 1/3 as a שליח (not like the בנימין) וואליז אב a total of 2/3. So, he really is asking for 2/3 of the קדישים and is מודה and not arguing on the last 1/3. This is exactly our Mishnah, where one says כולה שלי and one says חציה שלי Since they are only arguing on half, they divide that half and one swears he doesn't own less than 3/4 and the other one swears he doesn't own less than a 1/4. Here too, the regular אבל gets his 1/3 that the grandson is מיזרה to and they split (יחלוקת) totally like the other aveilim, we should try to give the son is היד a bit more than a third. * ייש להעיר: Here, the son is היד the grandson is entitled to something, but in our *Mishnah* the one who save כולה שלי. save the other one is entitled to nothing?

רי אילברשטיין (חשוקי חמוד בימ) was asked, if 2 people are arguing as to who a אדם גדול promised could drive him home? R' Zilberstein savs he asked his brother-in-law, גדול half-way home. He say הילנקנ and each person should drive the גדול half-way home. He says this happened once to אלישיב where a few people were vying for the אינית to drive him home from a bris and R' Elyashiv allowed one to drive him. He had once driven him previously (10 years prior) אומר אדם מאכסניא שלו", say חז"ל say דליד אראדם מאכסניא שלו".

(1) רמ"א יו"ד צה:ג (2) שם שם:כ (3) אגרוח

KornbluthFamiliesuponthe

hasuna of their children' Shoshana

د Tzvi "ک. May the young couple be zoche to build a Bayis Ne'eman

B'Yisroel לתפארת B'Yisroel

R' Yitzchok Elchanan Spektor zt"l would sav:

A SERIES IN HALACHA

LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen. The Jewish Kitchen (98)

Gentilein a Jewish Kitchen. We have been discussing the details

of Bishul Akum and wine issues when a gentile is in a Jewish

kitchen. There is another area which has common shailos

regarding kitchen mix-ups in dish washing and related activities.

When gentile help includes dish washing, precautions should be

taken. First, the gentile must comprehend (in a language they

understand) the concept of separating *milchigs*, *fleishigs* and

parve, and where thing belong. Also, to use warm (not hot

water) when washing dishes. This way, even if a mix-up occurs

(e.g. they used the wrong sponge), the dishes and sink will not

need *kashering*. [The sponge might need to be thrown out.] This

is because anything that is less than vad soledes bo [hot enough

to scald one's hand] is considered cold and cannot impart a taste.

Even though we cannot rely that the gentile did as he/she was

asked to do, it would at least be a *safek* whether the water was

yad soledes bo. Similarly, if one was not wearing gloves, it is at

יושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם" - The *posuk* says the word Shabbos twice to teach us that you can't just keep Shabbos in order to be yotze yidai chovaso, rather you have to watch over Shabbos that even your children after you are going in the right way. 'V'shamru Bnei Yisroel Es HaShabbos' referring to yourself, 'La'asos Es HaShabbos L'Dorosam' referring to your children and generations after you, and then it will be a true 'Bris Olam'.' Mazel Toy to the Cohen &

DEVOTION כבוד השכינה & בתפילה

855,400,5164 / Text 800,917,8309 / kvodshomavim ora

A Wise Man would say: "This life is hard, but it's even harder if you're stupid!" ** Let's STRENGTHEN our elivery signated

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS בראתי יצר הרע ובראתי לו TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG **OR SEND AN EMAIL TO** SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG

הכח אל הפועל, אבל אם יהלו את פניו ויגבירו את רחמיו, אז לא תחול הגזירה כלל.

וכפי שרואים כי כר היא המידה כביכול אצל מלכו של עולם. כי מראש שיתף

זידת הרחמים למידת הדיז, וקבע את הנהגת העולם ע״י ב׳ המידות יחדיו, וכיוז שכז

יתז הכח לאדם לקרוע גזר דינו שנגזר לרעה ח"ו באם מגביר את מידת הרחמים.

בתפילותיו. ואיז זה בגדר ביטול דעתו של הקב״ה. שכז מלכתחילה התנה הקב״ה שאיז

זוקף לגזירתו אא״כ לא תהיה פתחוז פה למידת הרחמים לבטלה, ושפיר נמצא

והתיבות 'וינהם ה'' איז לנו השגה במשמעות הדברים. ובכל זאת. גם אם איז לנו השגה

במהות הדברים. ניתז לנו רשות להקשות למה הגדירה התורה את הדבר בלשוז

ממשמעותו מבטא ׳חרטה׳, שהרי ׳תורה׳ הוא מלשון ׳הוראה׳, וכל דבריה להורות באו

ח): "וצל דרר הפשט אמרו (במכילתא) שהיא מצוה שנזכור תמיד בכל יום את השבת

שלא נשכחהו ולא יתחלף לנו בשאר הימים כי בזכרנו אותו תמיד יזכור מעשה בראשית

בכל עת. ונודה בכל עת שיש לעולם בורא. והוא צוה אותנו באות הזה כמו שאמר

להלו לא. יג) כי אות היא ביני וביניכם. וזה עיקר גדול באמונת הקל". עכ"ל. הרי איכא

הוג **ר׳ שלמה זלמז אוידבר זצוק״ל** (הליכות שלמה תפילה יא. יד): ״קודם שיר של יום:

אמר רבינו. "זכור את יום השבת לקדשו. היום יום פלוני בשבת וכו'... והיינו משום דעת

זרמב״ן דמצוה לזכור את יום השבת בכל יום, ומיהו עיקר ההלכה אינה כהרמב״ז אלא

מצוה היא רק ביום השבת גופא לקדשו בדברים ועל הכוס וכו״ עכ״ל.]

יום השבת בכל יום. ועיקרו הוא להשריש האמונה בתור ליבנו. [והובא שכז

אם ראתה התורה לנכוז לכתוב לשוז כעיז זה. בהכרח יש בכר גם לימוד עבורינו.

Torah Taylin Publications 34 Mariner Way, Monsey, NY 10952 All Pighte Posorvod

320

TV

זאות ״ושמרוי

র্ল্থ

д Ю

expense

שבת קודש פרשת כי תשא - כ״ב אדר א׳ תשפ״ד Shabbos Parshas Ki Sisa - March 2, 2024

הדלקת נרות שבת - 5.30 ומן קריאת שמע / מ"א - 842 ומן קריאת שמע / הגר"א - 9.18 ו סוף זמן תפילה/הגר"א - 10.15 זמו לתפילת מנחה גדולה – 12:38) שקיעת החמה שבת קודש – 5:49 מוצש"ק צאת הכוכבים – 6:39 צאה"כ / לרבינו תם – 7:01 מאת הגדוצ רבי גמליאל חכוזן רביטביץ או מליאל ארון ביטביץ שטר השטריי ארון ביטביץ

שכז שיכולה בחינה זו להיות בכל בריה ובריה לרבות אלו שהם במדריגת

אמנם המציאות הוא שקשה מאוד להיות 'מודה על האמת', ולפעמים נוקט

אם יתבונז האדם במציאות הדברים אחר שחש בטעותו. יווכח שחובתו ועבודתו באותה שעה היא ההוראה על שגיעתו. שהרי האדם עצמו אינו חפץ בשגיאות. ובהכרח שמלכתחילה חישב את צעדיו היטב היטב והסיק שאותו צעד בה צעד הינו טוב ויפה. ולאחר ביצוע הדברים כשכבר מכיר שהיה טעות מצידו.אם רק נתחונו בשכל ישר. מביו הוא שהקב״ה סיבב בסיבותיו שיעשה טעות. ואיו זה כי אם להביאו לידי אותה העבודה המוטלת על האדם בשעה כזו. ואיזו היא? הכגעה ושפלות! היינו להודות על האמת שביכולתו לטעות ואינו חכם כל כר... ובכר זוכה האדם להחליש את גאוותו ולבוא לידי הכנעה ושפלות. כי סיבה היתה זאת מאת ה' אחר שידע הקב"ה שהחכמה שעמדה לו עד אותה שעה הביאו לידי גאוה. אשר

עוד איכלל בכלל מצות שמירת שבת. והוא שיתקן כל צרכיו. ויכין את עצמו ואת ביתו לקראת השבת. וזהו מצוה להכיז לקראת יום השבת כמש״כ הרמב״ם (פ״ל מהלכות שבת הל׳ ו׳): ״אַצ״פ שיהיה אדם חשוב ביותר ואיז דרכו ליקח דברים מן השוק ולא להתעסק במלאכות שבבית חייב לעשות דברים שהן לצורך השבת בגופו שזה הוא כבודו. הכמים הראשונים מהם מי שהיה מפצל העצים לבשל בהו. ומהז מי שהיה מבשל או מולח בשר או גודל פתילות או מדליק נרות. ומהז מי שהיה יוצא וקונה דברים שהז לצורר השבת ממאכל ומשקה את על פי שאיז דרכו בכך. וכל המרבה בדבר זה הרי זה משובח". עכ"ל.

הרי שהרמב"ם פסק ש'חייב' לעשות דברים לצורר שבת בגופו שזהו כבוד שבת. [ועי' **בביאור הלכה** שדנה בדברי הרמב״ם האם הוא חוב גמור או לו. עיי״ש.]

וידוע דברי חז"ל שאמרו (**זוהר** ח"ב סז.) שיום השבת הוא מקור הברכה, וכמו שאנו אומרים "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה". ומי שרוצה לזכות לברכה מאת השי״ת. האופו הוא ע״י שמירת שבת! וע״י זה שהאדם זוכר כל ימי השבוע. מכיז עצמו לקראת יום השבת. וכשבא יום השבת הוא מוכז ומזומז לקבל את יום השבת. וע״י זה יהיה מתברך בברכה מרובה מאת השי״ת באופן נפלא עד מאוד! והחכם עיניו בראשו. שיסדר כל צרכיו מבעוד יום. ולא יהיה לו מבולבל לקבל השבת עד רגע האחרוז.

צדיקים' 'חכמים' או 'נבוגים'. גם הם יכולים לפעמים להכשל בטעויות. ואיז להם להתבייש מלהודות על האמת כשנוכחים לדעת כי אכן שגו בדבר מה. וינהם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו ... (לב-יד) - להכיר בשגיאות ריכים אנו לדעת שנשגב מבינתינו להביז את המכווז האמיתי בלשוז הכתוב. כי האדם באיזה מהלר כדי לבוא למטרה מסוימת. ועם הזמז מתברר ששגה במהלכו. האיר שייר לייחס המושג של ׳חרטה׳ כלפי שמיא. וכי בז אדם הוא ויתנחם?! ועל אף שגם אר מפני הבושה קשה עליו להודות כי אכז שגה. וכל עוד שיש לו איזה תקוה קלה ה׳דברים כהווייתו׳ רואים כאו מציאות של חרטה. שהרי מלכתחילה אמר הקב״ה למשה: שלא טעה. מתחזק עדייז בדרכו ומנסה בכ״ז להשיג המטרה באמצעותה. ולפעמים דר אפי בהם ואכלם', ואחר שחילה משה את פני קונו לא יצתה הגזירה בפועל, ערייז גם אחר שהוברר אצלו שלא ישיג את מבוקשתו ע"י טעותו. קשתה עליו צרת איז כאז הכרח להגדיר את הדבר כמציאות של חרטה. כי יש לפרש שגם גזירת הקב״ה תה על תנאי. שאם לא ישובו וחלילה לא יכבשו רחמיו את כעסו רק אז תצא הגזירה מז

לעילוי נשמת ר'

אברהם יוסף שמואל

אלטר בן ר׳ טובי׳ ז״ל

ורעיתו רישא רחל

בת ר' אברהם

שלמה ע"ה קורץ

Monsey Edition

הבזיון ואינו מודה על טעותו, ומסכים אפילו לשנות באיוולתו ולהעמיד פנים כאילו לא שגה, ומוכז הוא לוותר על תכלית המטרה ובלבד שלא יפסיד כבודו ומעמדו. אמנם על האדם לדעת כי כמה רעות גורם הוא בכך. כי מלבד מה שאינו משיג את מטרתו. גם אינו מזכר את המידה הגרועה ביותר הלוא היא מידת הגאוה.

השבת, וזהו המצות של "זכור את יום השבת לקדשו". וכמו שביאור **הרמב"ז** (שמות כ.

ל^י האבז עזרא וז״ל: ״ושמרו שישמרו ימי השבוע שלא ישכחו איזה יום הוא שבת,

שיתקז צרכיו ודרכיו ביום הששי כדי שישמור השבת ולא יחללנה". צכ"ל. הרי בכלל שצונו לשמור יום השבת איכלל ביה תרתי. חדא. המצות שלא ישכח יום

שמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם. ברית עולם ... (לא-מו) - בענין מצות הכנה לשבת קודש

לישורים נאת חרב אברות דנטל אבשטיק שליט"א, בשנ"ט שדה אברותי

אמנם עלינו לדעת שגם אם מניעת הגזירה אינה מוגדרת כ׳חרטה׳ מכל מקום בולה היא להיחשב כ׳בחינה׳ של ׳חרטה׳, וכיוז שכז רצתה התורה לבטא את הדבר 'חרטה' כדי לגלות שאם אצלו יתברר שייר מציאות מסויימת המוגדרת כ'חרטה'. כל מחמתה נבצר ממנו לזכות בהשראת השכינה. כפי שהורו לנו חז״ל (סוטה ה.).

מעשה אבות סימו

ויאמר אני אעביר כל מובי על פניך וקראתי בשם ה' לפניך והנתי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם ... (לנ-ימ)

On December 25, 2023, two Israeli soldiers were killed r'' while fighting in the Gaza Strip. Sgt. First Class Yosef Gitarts and Staff Sgt. Elisha Yehonatan Lober. Gitarts lived in Tel Aviv, Lober in Yitzhar. Side-by-side photos of the faces of two soldiers graced numerous social media sites and looked out from the front pages of every newspaper the next day. What stood out most in Gitarts' photo is his green beret; in Lober's, it is his white kippah and long, curly peyos. Gitarts was born in Russia and immigrated to Israel at the age of 13; Lober was born in Beit El, son of actor and playwright Chagai Lober, director of the Aspaklaria theater. Gitarts was a second-year computer science student at Reichman University; Lober learned Torah at the Roei Yisrael Yeshivah in Yitzhar and was a youth coordinator in the community. Gitarts was single, Lober was married with a 10-month-old baby. A look at the photos of the two, and a superficial glance at their biographical sketches, paints a picture of two different Israels: what someone pre-October 7 might have referred to as the "State of Tel Aviv vs Judea." Yet they both died battling an enemy who sees absolutely no difference between the two and wants to rid the world of both.

Israeli President Isaac Herzog later addressed this in a speech to the nation, saying that Israel must not return to the poisonous disunity that existed before October 7. "We must not return to the discourse of 'us and them'," he said. Gitarts and Luber's pictures side-by-side show that in war, there is no "us" and "them." Yehonatan's father, Chagai, also appealed in a Facebook post for a day of unity to honor his son. "We request of the media and of every one of our nation: please, one day of unity to uplift his soul, please don't write or broadcast anything divisive, please, speak good [of others], find the good of the decision-makers and of our amazing people who Yehonatan was proud to fight for."

Chagai then told over the following story. A number of weeks after Yehonatan's death, I met with Brothers in Arms [a left-wing protest-movement for secular IDF reservists] out of a common concern for Jewish and Israeli unity. It was a meaningful encounter. We listened to one another, and even came to some tentative understandings on various issues.

After two hours I told them I had to leave and hurried to exit. They wanted to know what my hurry was and I told them I needed to pray and say Kaddish for Yehonatan. "What's the problem?" said the brothers, "You can say it here." Here??

"What do you need to say *Kaddish*?" they wanted to know. They truly had no idea what it means to pray. I explained, "Ten people ... Ten men."

They immediately did a mass recruitment in their offices and wouldn't you know it - more than ten men showed up. "Okay, what do we do now?" they asked.

"Well, you'll need to cover your heads out of respect," I told them, hoping this wouldn't cause them to change their minds. So they all stood up and covered their heads with sweatshirt hoods, handkerchiefs, and position papers. They were happy to do it and used any and all means to prepare for the prayer.

"Look," I told them, "we'll need your cooperation in order to pray. You'll need to answer Amen."

"For sure!" they all chimed in. "When do we say Amen?" It was amazing that they truly had no idea.

"Umm... it's hard to explain...," I told them. "You know what? Every time I raise my hand, you say Amen. Cool?"

They all nodded and so I stood, a religious settler, "extreme right-winger", in the heart of "them" - the left-wingers, and prayed with them. I said *Kaddish* and the *Amida* and I raised my hand in the right places and they, more obedient than they've ever been before, roared out Amen like Breslovers in Uman on Rosh Hashana, every time I raised my hand.

I finished the prayer and told them, "I think that for Yehonatan up there, that was his sweetest *Kaddish* ever."

Much has been discussed about how the horror of October 7 unified the country - but how inevitably, as time passes, that unity will fade. But it doesn't have to. Acheinu Kol Bais Yisroel ... we are all one big and hopefully happy family!

אוגש אליהו אל כל העם ויאמר עד מתי אתם A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY אליהו אל כל העם ויאמר עד מתי אתם A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY הצבל על הפנים ביומר או זה-כא אוגערות האדבל על הפנים ביומר או זה-כא

Achav and the wicked Queen Izevel led their kingdom astray while *Elivahu HaNavi* tried desperately to encourage *Bnei* Yisroel to recognize the folly of their ways. The Navi beseeches the people saying, "How long will you keep hopping between two opinions? If Hashem is the eternal G-d, then follow Him, and if Baal is it, then follow Baal!" But, in truth, was Elivahu giving the Nation a choice?

The Chafetz Chaim. R' Yisroel Meir HaKohen Kagan zt" says that the words of Elivahu HaNavi teach us a tremendous lesson in Avodas Hashem and how a Jew should never compromise with those who have gone astray. Either a person believes in *Hashem*, or he does not. There are no

Similar to *Klal Yisroel's* fall with the *Egel Hazahav*, King other opinions. He explains that in those times, people were led to believe that they can be good Jews who serve the Almighty, but when they needed further answers or clarifications, they could simply ask an alternate power.

While Elivahu HaNavi was compassionate to the confusion of the Jewish people, he still needed to set the basic ground rules of being a true Torah Jew. This is the reason why Eliyahu HaNavi gave the people two clear choices: either follow *Hashem* or not. If the people choose to serve *Hashem*. then all is well; but if they choose to serve the *Baal* then their position is clear - they have separated themselves from the "עדת ישראל" - the congregation of Klal Yisroel. A Jew cannot believe in *Hashem* and also serve idols.

מר דרור חמש מאות והנמז בשם מחציתו חמשים ומאתים וקנה בשם המשים ומאתים ... (ל-כג)

V

1.3

Ż

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE

When listing the required measurements for the components of the "שמן המשחה" - the anointing oil, the cinnamon had to be brought in two parts; each part weighing the equivalent of 250 shekalim - a total of 500 shekalim. What is the reason for this exact measurement? Rashi explains it was a. "גזרת הכתוב להביאו לחצאיו להרבות בו הכרעות. שאיו שוקליו עיו בעיי" - "a decree to bring it in halves to add to it two overweights, because we do not weigh [the spices] exactly." Weighing it twice would end up giving somewhat more to *hekdesh*, as we add a bit to each weighing to ensure *hekdesh* not be shortchanged. What may be the deeper message the *Torah* wants to convey here?

R' Shraga Grossbard *zt*^{*'}*l* offered two possible thoughts. The first is that although this added bit of cinnamon wasn't a very significant amount and didn't add much, nevertheless, it was still required. This teaches us that every little bit we disburse on *Hashem's* behalf is precious and regardless of its insignificance, it is cherished. The second thought is a deeper machshava in Avodas Hashem and life in general. A person must be consistent in his respective beliefs, outlook and actions. There shouldn't be too many contradictions. "שיקול הדעת" means after strong consideration and a serious "שיקול הדעת" weighing the different options, you reach a conclusion. That maskana should be the one used to pave your way through your spiritual navigation and life's challenges.

Perhaps we can add another machshava here to explain why it was "מחציתו" - brought in halves. In Yiddishkeit, it's not about all or nothing - either 100% or don't bother. The Torah tells us that we can accept even half at a time. Just do your best, and don't worry about the rest.

Hashem counts our efforts, not necessarily the finished product! May we all continue to bring him nachas ruach.

משל למה הדבר דומה וירא אהרן ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר הג לה' מחר (לב-ה) משל: R' Yechezkel Landau zt''l, known by his magnum opus "Noda B'Yehudah," was the Chief Rabbi of Prague (1713-1793). He was known for his brilliance, and many times managed to redeem individuals, or sometimes the entire community, from intimate dangers.

Once, he was sitting in his study, which was located in the upper story of his house, completely absorbed in some difficult problems of civil and religious procedure which were sent to him from all over the world.

by the imminent danger, he kept his composure and answered: of Aharon on that fateful day.

"Ok. How would you wish me to prove it?"

"Jump from this window and land unharmed below: if not. I shall kill you as a fraud." R' Yechezkel looked at the invader, "That would be little proof of my wonder-working power, for an acrobat could do it without a miracle; but listen, I will do something more astonishing. I will walk down below and you, remain here and see me come flying up, like a bird, through the window!" The madman thought this a dazzlingly bright idea and consented. R' Yechezkel dashed out, gave the alarm, and the lunatic was apprehended.

נמשל: When Aharon Hakohen was requested to help make Suddenly, he heard shouting. As he looked up, he beheld a the *Eigel Hazahav*, he cleverly consented, or so the people strange-looking man, armed with an axe. "I heard you are a thought. By not completely confronting the issue he was able wonder-rabbi, able to perform miracles," should the to push off the calamity a bit longer and almost managed to intruder, "Prove it!" Frightened as the *Noda B'Yehudah* was deter it entirely. There is much to be learned from the actions

דאל משה אמר אל בני ישראל אתם עם EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM האמר אל משה אמר אל בני ישראל אתם עם EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM השה ערף רגע אחר אעלה בקרבך וכליתיך (לג-ה)

Although the sin of the Golden Calf is one of the worst in Jewish history, when the young and impressionable Nation created an idol, bowed down to it, and even brought sacrifices to it, the *posuk* seems to imply that the main cause of the problem was that the Jewish people are "stiff-necked." Indeed, says the Alter of Kelm, R' Simcha Zissel zt", this is the main problem! They were inflexible, unable to admit that they made a mistake. This *middah* is the root of all evil for when one is stubborn he will never admit that he made a mistake and will never change!

There is an important message here that we must take to heart. We all make mistakes! Sometimes we even make MAJOR mistakes. But in truth, that is not so terrible if - and it is a big IF - we are able to admit that we made a mistake and apologize sincerely. One might even raise up himself and his relationship to a level it was not at before.

We all know the three most important words in any relationship. Listen carefully and use them often. They are: I WAS WRONG! Just saying, "I am sorry" is not enough. It does not allow one to move on. When one takes responsibility for a mistake, his relationship can then go forward. However, when people are stiff-necked and stubborn, refusing to admit that they are wrong, as in the case of *Bnei Yisroel* by the *Chet Haegel*, it is not the sin that is the problem, but the inability to fix it!

In life, we come across many instances where people clash and there is room for strife. Remember, we ALL make mistakes and sometimes, we do or say things we should not have. That is part of being human. If it happens, it can be rectified. As long as we are willing to be flexible, tolerant and not "stiff-necked," even a sin as terrible as the Golden Calf can be transformed into a "Golden" opportunity to admit that we were wrong and thereby raise ourselves and our relationships to a whole new level!